

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Appellationibus. Consilium CLXXXVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98691](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98691)

- 2 Quæ quidem sic facta intra primum fatale prosecutio per rescripti impetrationem satis esse debet ad obtinendum secundum fatale ex stylo Romanæ Curie, Thomas Faxiolus Rota dubio 37. Eodem die, Cassador. decis. 6. De appell. Auth. si appellacione
- 3 C. De temp. appell. §. & ex jure communi, si vel aliquo tempore impeditus fuit appellans appellacionem suam prosequi ac finire, & de eo expresse protestatus fuit, c. Ex ratione & ibi Panor. & alij De appell. Clem. sicut eod. tit. Auth. Et qui appellat. C. De temp. appell. ut in presenti causa evenit, per contradictiones partis adversæ, quæ prima Iulij contendit nullam jurisdictionem Domino competisse, ac deinde 23. Augusti exhibito instrumento suæ appellacionis & responsionis apollolorum, per quod de causæ devolutione aperte constabat, non est passa Dominum Iudicem super competentia jurisdictionis suæ pronuntiare. In secundo sane fatali diligenter satis progressus est appellans usque ad 8. Novembris dicti anni 1585. quo die necesse habuit appellans impetrare literas super attentatis, super quibus hæctenus processum est, & proceditur: sic ut secundi fatalis nulla interligi
- 4 possit desertio aut lapsus. † Pendente enim attentatorum judicio fatalia nullo modo currunt; neque cogitur in appellacionis causa procedere appellans, quia super attentatis ante omnia audiri debet, c. Non solum De appell. lib. 6. Rota Decis. 102. Fatalia, alias est 15. De appellat. in novis, Ioan. Crocius consil. 101. Viso puncto nu. 3. Ioan. Bapt. Ferricus consil. 170.
- 5 Neque ad rem facit, quod appellacione ante sententiam definitivam interposita attentata non sint revocanda, nisi sint attentata post inhibitionem legitimè per Iudicem factam; hoc est factam, postquam de sua jurisdictione & causam ad se devolutam cognovit, d. c. Non solum. * Nam quamvis de iure ita constitutum videatur; stylus tamen & usus, qui in his, quæ ad iudiciorum ordinem pertinent, plurimum attendendus est, Panor. in c. Ex literis De consil. Rota decis. 16. alias 710. De consuetudinibus in antiquis, Alex. consil. 39. Visi & considerati in sine vol. 3. Phil. decim. consil. 699. Accipinu. 5. & 6. omnino in contrarium est. Videmus enim passim in his regionibus per delegatos Apostolicos in prima citatione vigore rescripti Apostolici ipsis præsentati decretæ semper inferi clausulam inhibitionem. Quam observationem sequutus appellans illâ inhibitionem contentus, ulterius sibi opus non esse existimavit: sic ut iniquum sit eum huiusmodi D. Iudicis stylo atque usu decipi & fraudari.
- 7 Dato interim & concessio stylo atque usus prætextu, non sustineri inhibitionem in prima citatione per D. Decanum factam: quia tamen D. Decano commissa est hæc appellacionis causa cum negotio principali, incidentijs, dependentijs, & emergentibus, cum potestate citandi & inhibendi, potuit idem D. Decanus statim inhibere, & ipsius inhibito, etiam absque partis citatione, censeri debet omnino legitimam; præsertim quia tenor totius commissiois tam citationi, quam inhibitioni fuit insertus, Rota decis. 11. alias est 3. De appellat. in novis. Alioqui enim parum vel nihil operaretur expressa facultas inhibendi, nec esset disfe-

rentia, an causa simpliciter, an adiectâ expressim potestate citandi & inhibendi esset commissa, c. Romano §. si vero de appell. lib. 6. quod non est dicendum, arg. l. si quando De leg. 1. c. 1. de rescript. Augustinus Beron. q. 124. Deinde quia hic termino præfixo ad dicendum contra commissioem appellans de devolutione causæ per exhibitionem dicti instrumenti sufficienter docuit, sic ut Iudici de sua jurisdictione nulla potuerit esse dubitatio: nihil mirum, si postea inhibere & attentatorum revocationem mandare potuerit, Paul. Castrensis. consil. 237. in sine vol. 2. Nulla igitur ratione admittenda est appellati petitio nunc novissime facta, quæ desertam pronuntiare cupit appellacionem: sic ut Venerabilis D. Decani officium in principali causa sit pronuntiare, se causæ & partium Iudicem competentem, & partem appellantem ad suæ appellacionis justificationem admittere; quæ propter attentatorum ex facto appellati causam, hæctenus in suspensio fuit; & in qua appellans (ut paulo ante dictum est) invitus procedere non debuit, & nunc si velit procedere non possit, decis. Rota 102. Unde in causa attentatorum, ejusdem D. Decani partes erunt, ut appellatum condemnent ad respondendum ad iura & instrumenta designata in scedula 29. Ianuarij novissime exhibita, juxta procuratoris petitionem dicta 29. die factam & 3. Septembris novissime repetitam; ut sic tandem finito attentatorum judicio plenius velis appellans possit procedere in negotio principali ad justificationem suæ appellacionis legitimè (uti supra dictum fuit) interpolatæ ex causa gravaminis in dicta sua appellacione expressi.

De Appellationibus.

S V M M A R I V M.

Appellationum fatalia.

1. Apostolorum petendorum tempus quando incipiat currere.
2. Apostolos semel petisse cum debita instantia sufficit.
3. Fatale secundum obtemperat, si in primo aliquod actus sit.
4. Fatali primo lapso, in secundo fieri potest prosecutio.
5. Nullitatis prosecutio non inducit appellacionis renuntiationem.
6. Appellacioni renuntiare quando quis censetur revertendo ad Iudicem a quo.
7. Nullitatis causa currente, conquiescit causa appellacionis.
8. Nullitatis causa fatalia non habet.

CONSILIVM CLXXXVI.

Q UOD nullo jure subsistant exceptiones & obiectiones, quas D. Advocatus M. Petri Iordani pro remoranda atque impedienda jurisdictione Venerabilis D. Præpositi obiecit, subsequenter rationibus demonstratur. Et primò quidem quod de defectu legitimæ petitionis apostolorum secundum Clementiam constitutionem, clem. quamvis De appell. objicitur, nullius momenti est. Etenim constat, quod 25. Augusti latâ sententiâ per Dominos Iudices appellationum 3. Septembris ab eâ pro parte Magistri Ioannis Pels appellatio interposita fuerit in scriptis, apostolique non tantum in scriptis, sed etiam vivâ voce tunc petiti, dictoque appellanti

Ianti responsum, D. Iudices in termino juris, & interim responsuros de apostolis; eoque termino pendente appellante 11. Septembris & 2. Octobris repetiisse eosdem apostolos, cum ingeminatione repetitionis: † sic quod cum à die interpositæ appellationis (ex quo primum secundum Hostiensem, non à die prolatae sententiæ, quod alij maluerunt, incipiunt currere 30. dies ad respondendum de apostolis à jure præfixi, Hostien in c. 1. de appell. lib. 6. Rota decis. 484. alias est 80. Nota quod triginta in antiquo. & 29. alias est 5. Fuit dubitatum in novis.) & medio tempore ac sub exitum eorundem 30. dierum pro parte dicti M. Ioannis sint petiti ac repetiti apostoli, nihil sit, quod ex parte dicti appellantis desiderari possit, aut assium ad inducendam desertionem aut renuntiationem appellationis; quæ induci solet per indebitam apostolorum petitionem: præsertim quia in termino juris prima vice petitis apostolis alius terminus nõ sit appellanti assignatus; quo etiam assignato non teneretur appellans toties redire: sufficit enim semel in termino cum debita instantia apostolos petitos esse, Clem. Quamvis & ibi glos. Rota decis. 460. alias est 47. si auditor appellanti in novis. † Ita ut hic constitui non debeat pena desertionis, vel renuntiationis adversus appellante, qui formam, tempora, aut momenta juris observavit; sed juris potestas converti adversus ipsos Iudices, l. Quomiam 2. c. de appellat. l. Et cuius d. de appellat. recip. ut scilicet omni jurisdictione excidisse dicantur, & tacite detulisse appellationi, d. c. Ab eo.

Quod etiam pars adversa agnoscens per scedula coram prædictis Iudicibus appellationum exhibitam, ad impediendam ulteriorem dictorum Iudicum cognitionem seu jurisdictionem, obiecit de interposita appellatione & abdicata eorum jurisdictione; propter omisam apostolorum responsum debito tempore non factam. Quæ obiectio & positiva allegatio pro confessione absoluta accipi debet, l. Cum precum c. de lib. caus. & parti adversæ, quia in iure seu iudicio facta est, præjudicare, l. 1. c. de confessis.

Quod de alia hujus appellationis desertione per temporis seu fatalium dierum lapsum obijcitur, perinde nihil momenti habet; quia constat, quod appellans hanc appellationis causam debito tempore instituerit & prosecutus sit, supplicatione pro rescripto obtinendo Romam missa, seu cursori ac sollicitatori tradita 7. Martij novissimè præteriti. Constat quoque rescriptum delegatorum pridie Kalendas Iulij hoc est ultima Junij sequentis obtentum, & Venerabili Domino Præposito 29. Iulij præsentatum, ac virtute illius antè 25. Augusti (quo primum lapsus est annus à die latae sententiæ) appellante in plena causæ prosecutione fuisse. Iam verò certum est, quod, cum ab homine seu Iudice à quo non præfigitur appellanti terminus introducendæ aut proseguendæ appellationis, tunc appellans habeat integrum annum ad eandem appellationem proseguendam: * usque adeo, ut sufficiat primo illo anno quemcumque actum prosecutionis esse factum, etiam si cursori tantum sit tradita supplicatio pro obtinendo rescripto ad obtinendum secundum fatale seu biennium, Innoc. & Ant. de Butrio Conf. Wamef. Tom. 1.

in c. Ex ratione De appell. Angel. in l. Si expressum d. de appellat. Nerv. anus consil. 41. & id obtinere in praxi tradit Catiadorus, decis. 4. & 6. de appell. ita ut quæcumque diligentia prosecutionis ad hoc sufficiat: multo ergo magis si nondum lapso primo anno rescriptum delegatorium sit obtentum, Iudici præsentatum, & vigore illius pars citata: ut in hac causa contigisse iam demonstratum est. * 4 Atque ita impedimento non est appellanti lapsus primi anni, quo durante satis diligens fuit: quin post illum finitum possit appellationis causam in secundo anno prosequi ac finire coram Iudice ad quem, Lud. Rom. in l. 2. de re iud.

Sed nec in prosecutione causæ nullitatis coram dictis Iudicibus constitui potest prædicta appellationis renuntiatio: cum enim nihil veter, quin ab eadem sententia appellari possit, & æque principaliter illa de nullitate redargui: separatis scilicet à jure proditis adversus hujusmodi gravamina remedijs, nec unum contingat aliud, unoque finito ac peracto ad aliud recurri possit, Barr. in l. 1. c. Quando provoc. non est nec. & in l. Si expressum nu. 16. De appell. & cum de nullitate coram eodem Iudice, qui sententiam tulit, dici ac proponi possit ad impugnationem sententiæ; & in optione gravati sit, utrum superiorem deat, an coram eodem Iudice nullitatem proponat, relin. in c. Per tuas De sent. excom. Imol. in l. Iudex nu. 5. De re iud. consequens est, aditum ad superiorem per viam appellationis non fuisse præclusum: potissimum propter frequentes protestationes, quas appellans proponendo causam nullitatis aperte fecit; ita ut renuntiatio appellationis per reversionem ad dictos Iudices ex sola propositione nullitatis induci non possit. 6 Tunc enim per reversionem censetur appellationi renuntiatum, cum sit aliquis actus appellationi contrarius, c. sollicitudinem De appellat. non etiam cum aliquid agitur, aut proponitur, quod tendit ad sententiæ majorem improbationem vel impugnationem, Guido papa decis. 264. Cum ergo obiectio nullitatis eo tendat & ei præterea adjuncta sit expressa protestatio de conservanda appellatione, nihil dubitandum, quin appellationi per propositionem nullitatis non sit renuntiatum.

Atque inde fit, quod pendente cognitione ac 7 iudicio nullitatis, conquiescat ac dormiat causa negotij principalis & appellationis, l. Contra maiores c. de inoff. testam. Barr. in l. 1. nu. 8. c. Quando provoc. non est neces. & in d. l. Si expressum: sic ut hujus fatalia interim non decurrant, Sebast. Vantius in tract. de nullit. tit. Quoties & intra quod tempus nu. 12. Ut proinde minus dubitandum sit de ijs, quæ superius pro excusanda desertione appellationis in medium adduximus † Quamvis tamen de his omnibus scrupulosius hic disputandum non sit; cum constet per rescriptum Apostolicum etiam causam nullitatis expressim commissam esse; adversus quam nulla fatalia nisi triginta annorum currere solent, Angel. & Bald. in l. unica c. Qui pro sua iurisdic. iud. And. Gail lib. 1. obser. 135. quæque perinde causam ad superiorem devolvit, ut appellatio, c. Cum contingat de off. iud. deleg. Ita ut non desit Venerabili Domino Præposito materia seu occasio decernendi se Iudicem competentem.